

TAJNE VEŠTINE MARTE SMART

AUTOR

Uroš Petrović

ILUSTRACIJE

Dejan Mandić

Laguna

Božojavljenjska noć

Beše to najhladnija zima u Ginkovoj ulici, otkad se pamti vreme i beleže događaji. Između nizova zvonkih udara hrastovih palica po zategnutoj koži šarenog instrumenta, dobošar je objavio da sledi ledena, bela noć, i da bi stanovnici trebalo da ostanu kod svojih kuća, pored kamina i peći bubnjara. Četinari Ginkove ulice ličili su na bele kupe, tek ponegde poprskane žučkastim odsjajem treperavih uličnih svetiljki. Led je našarao prozore raznolikim zvezdastim oblicima, pa se grad preobratio u galeriju umetničkih dela zaslepljujuće lepote.

Bila je to, dakle, sasvim posebna Bogojavljenka noć, a Marta je rešila da je učini još posebnijom. Ispekla je zelene čajne kolutiće, pripremila pun lonac napitka od osušenih ginkovih listića, divlje nane i limuna. Potom je pozvala prijatelje da dođu i zajedno provedu tu snežnobelu, ledenu noć u njenoj toploj i ušuškanoj kući, u Ginkovoj ulici broj 8. Događaj je nazvala **Ponoćna čajanka**.

Svi pozvani okupili su se još pre sumraka. Poneli su omiljenu ćebad, pidžame i poneki slatkiš. Iako noć beše najavljena kao opasna vremenska nepogoda, Martini gosti su joj se radovali – jer ništa na svetu nije onakvo kakvim ga drugi zovu, već je baš onakvo kakvim ga svako od nas smatra.

Zahvaljujući Martinoj ideji, okupljena deca smatrala su ovu noć tajanstvenom i gotovo čarobnom. Svi su sa ushićenjem i napetošću iščekivali da vide kakva im je iznenađenja zelenokosa devojčica pripremila.

Članovi ponoćne družine koji su za Bogojavljenku noć pohodili Martinu kuću

Venegor je Martin najbolji drug. Veoma je inteligentan, ali i prilično smotan, što je, nažalost, zapanjujuće česta kombinacija.

Crvenokosa Lucija je stara Martina drugarica, bučna kao pijačni kantar i radoznala kao prerijsko kuće. Njena nezajažljiva znatiželja oduvek je pomalo nervirala Venegora.

Delfinu je Marta upoznala na naprednom kursu kaligrafije u ogledalu. Ona je ćerka bivšeg atašea za rasonodu Obale Slonovaće, koji je, posle isteka redovnog jedanaestogodišnjeg mandata, ostao da živi u Ginkovoj ulici (jer su se, kako reče, deca navikla na kaldrmu). Specijalno za ovu ćarobnu zimsku noć, povelala je i svog mlađeg brata Bakarija Neuhvatljivog. Nadimak je dobio jer je voleo da se sakriva, i to toliko vešto da ponekad ni njemu samom ne beše posve jasno gde se nalazi.

Bolorma je devojćica poreklom iz Mongolije. Njeno ime u prevodu znaći „cura od kristala“. Ona je tiha i produhovljena, zna sve o konjima, cepelinima i dragocenom kamenju. Njen otac Gantulga („ćelićno srce“) napisao je knjigu o nomadskim trikovima za preživljavanje, koju je izdao Zavod za uvrnute udžbenike i nastavna sredstva iz Ulan Batora („crveni heroj“). Niko nije znao zašto su se doselili u Ginkovu ulicu, jer ih to nikada niko nije ni pitao. Bilo im je dovoljno to što su tu.

Dolazak u Giņkovu ulicu broj 8

Već na vratima, noćnu povorku čekalo je iznenađenje!
Zelenokosa devojčica je okačila papir na kome je pisalo:

„Zašto sam se, jednom prilikom, mnogo radovala kada sam precrtala tri ista slova?“

Svi se pogledaše – Marta je noć započela zagonetkom!

Venigor se okrete ka ostalima.

„Dovoljno je poznajem – spremna je da nas drži ispred vrata čitave noći, sve dok joj tačno ne odgovorimo!
Hajde da razmislimo zajedno!“, predloži dečak.

„Zašto bi se neko radovao kada precrta tri ista slova?“, zapita se Lucija.

„Da nije rešila kakvu zagonetku kod profesora Šizlapa?“, razmisli Venigor naglas.

„Ne! Nije reč o rešenoj zagonetki!“, ču se sa druge strane vrata izmenjeni Martin glas, koji je veoma verno oponašao zavijajuće oglašavanje duhova.

Svi se nasmejaše, shvativši da ih zelenokosa devojčica sve vreme sluša.

„Da, tu sam, ali vas neću pustiti unutra dok ne rešite zagonetku!“, reče ona, ne prestajući da koristi poslovično jezoviti tonalitet onostranih bića.

„Bojim se da je profesor Šizlap dobio još luđu naslednicu... A i tron babe Araukarije opasno se ljulja, čini mi se! Hajde da razmislimo, inače nam se zaista može dogoditi da se pretvorimo u ledene skulpture“, ozbiljno primeti Venegor.

Moždane ćelije čitave ponoćne skupine živo zaigraše, kao da se zaista bore za goli opstanak.

„Precrtala tri ista slova... Znam!“, prva se oglasi Lucija, i reče šta joj je palo na pamet.

Umesto potvrde tačnosti njenog odgovora, vrata se, uz jezivu škripu, otvoriše.

„Namerno ih ne podmazuje, da naježi one koje prvi put dolaze...“, šapnu Venegor Bolormi, jer je primetio da su se karakteristične uske oči devojčice iz Azije primetno proširile.

(Ovo je jedna zagonetna priča, za početak, tek da ublaži prelaz sa Martinih misterija na njene tajne veštine... Naravno, da je Martini prijatelji nisu rešili, devojčica ih zaista ne bi pustila unutra, što bi ovu knjigu pretvorilo u relativno skupu svesku praznih listova, doduše sa vešto oponašanom starinskom teksturom stranica. Da je ovo savršen svet, ni vi ne bi trebalo da čitate nastavak ove knjige dok ne rešite Martinu zagonetku!)

Ipak, kome je do prečice, znam da će da zaviri u rešenje, trajavo skriveno na strani 62!

Kročili su unutra. Marta je već razgorela vatru, i senke su zaigrale po zidovima i licima gostiju. Počinje...